

ΤΟΛΜΟΥΝ ΑΛΛΑ ΘΕΛΟΥΝ ΚΑΙ ΒΟΗΘΕΙΑ

Σχολιάζοντας πρόσφατες δηλώσεις του κ. Ταλάτ, αρχηγού του Ρεπουμπλικανικού Τουρκικού Κόμματος στα κατεχόμενα, ότι μητέρα πατρίδα του δεν είναι η Τουρκία αλλά η Κύπρος, ο Ραούφ Ντενκτάς, υποστήριξε ότι η μητέρα πατρίδα των Τουρκοκυπρίων είναι η Τουρκία.

Η αντίδραση του κ. Ντενκτάς δεν εκπλήττει, αφού δεν λειτούργησε ποτέ σαν Κύπριος, αλλά σαφώς συμπεριφέρεται ως Τούρκος εθνικιστής, της σχολής "η Κύπρος είναι Τουρκική" με βασική επιδίωξη να μετατρέψει την Κύπρο σε προέκταση ή τμήμα της Τουρκίας.

Επιβεβαιωτική αυτής της αντίκρουσης είναι και η απάντησή του, όταν γνωστός Τουρκοκύπριος πολιτικός, του εξέφρασε την ανησυχία του για το ρεύμα μετανάστευσης των Τουρκοκυπρίων στο εξωτερικό και τη συνεχιζόμενη εισροή εποίκων: Γιατί ανησυχείς, Τούρκος φεύγει, Τούρκος έρχεται.

Βέβαια ο εθνικισμός του κ. Ντενκτάς, όσο και αν είναι ενοχλητικός, δεν μπορεί να είναι ξένος στην ελληνοκυπριακή πλευρά που δε στερείται εθνικιστών, φτάνει η λέξη Τούρκος να αντικατασταθεί με τη λέξη Έλλην. Η χρησιμοποίηση του όρου "Ελλαδίτης", ενώ δεν έχει ακόμα εφευρεθεί ο όρος "Τουρκίτης", δεν είναι άσχετη μ'αυτή την αντίκρουση...

Όμως οι γραμμές αυτές δεν σύρονται για να γίνει αναφορά στον εθνικισμό και τις βλέψεις και οραματισμούς του κ. Ντενκτάς, που είναι καλά γνωστά στο μέσο Ελληνοκύπριο αλλά για τον κ. Ταλάτ και τις προεκτάσεις που έχει η στάση του.

Είναι η εκτίμησή μας ότι, στην ελληνοκυπριακή πλευρά μια παρόμοια τοποθέτηση είναι ακόμα αδιανόητη, γιατί το κοινωνικοπολιτικό κλίμα δεν επιτρέπει τέτοιες καθарές τοποθετήσεις ή καλύτερα αλήθειες ή από μίαν άλλη άποψη, δεν υπάρχει η ανάλογη τόλμη από πλευράς Ελληνοκυπρίων πολιτικών.

Μάλιστα, κάποιοι πολιτικοί του μεγαλύτερου κόμματος της ελληνοκυπριακής δεξιάς, χρησιμοποιούν τον όρο "πατρίδα" ή "μητέρα πατρίδα" ανάλογα με την περίπτωση. Για παράδειγμα στους διάφορους εθνικιστικούς ή εοκαβήτικους συλλόγους, η αναφορά στη μητέρα πατρίδα είναι πιο βολικός όρος, ενώ ο όρος αποφεύγεται στις αστικές ή μη εξτρεμιστικές/εθνικιστικές συγκεντρώσεις.

Βέβαια ο υπαλλακτικός τρόπος χρήσης των δυο όρων, έχει να κάνει και με τη σύγχυση που εξακολουθεί να υφίσταται στην Κύπρο, ανάμεσα στην πολιτική και την πολιτιστική ταυτότητα του Κυπρίου, για την οποία μεγάλη ευθύνη δεν έχει μόνο η εκπαίδευση αλλά και η πολιτική ηγεσία.

Η δήλωση του κ. Ταλάτ είναι από μόνη της σημαντική, γιατί γίνεται από τον αρχηγό του μεγαλύτερου κόμματος της τουρκοκυπριακής αντιπολίτευσης και ως γνωστόν, στους πολιτικούς κύκλους, μη διπλωματικές ή τολμηρές δηλώσεις αποφεύγονται, γιατί έχουν δυναμικά πολιτικό κόστος. Ακόμα μεγαλύτερη σημασία έχει το γεγονός, γιατί οι πολιτικές συνθήκες στο βορρά καθορίζονται και ελέγχονται από την Άγκυρα και αν κρίνει κανείς, από την προπέρσινη δολοφονία του δημοσιογράφου Kutlu Adali, δεν γίνονται χωρίς κάποιους κινδύνους.

Εν τούτοις, τολμηρές δηλώσεις αυτού του τύπου, δεν είναι άγνωστες στους κύκλους της Τουρκοκυπριακής αντιπολίτευσης αλλά και ευρύτερα. Για όσους παρακολουθούν τα τεκταινόμενα στα κατεχόμενα, είναι αναντίλεκτο ότι, πιο πολύ οι Τουρκοκύπριοι παρά οι Ελληνοκύπριοι, εκφράζουν τον κυπριωτισμό τους, χωρίς να τους απασχολεί το "αν θα παρεξηγηθούν".

Ακόμα δεν είναι λίγοι οι Τουρκοκύπριοι, που πολύ πιο έντονα νιώθουν και συνειδητοποιούν τα κοινά χαρακτηριστικά με τους Ελληνοκύπριους. Παρόμοιες αντικρυσίες στην Ελληνοκυπριακή κοινότητα είναι σπάνιες, για μερίδα δε της Ελληνοκυπριακής κοινότητας, θα θεωρείτο ότι αγγίζουν τα όρια της προδοσίας.

Αλλά γιατί οι Τουρκοκύπριοι που διαβιούν μέσα σ'ένα ακόμα πιο εθνικιστικό περιβάλλον από το δικό μας και με την Τουρκία να παίρνει όλες τις σημαντικές αποφάσεις γι'αυτούς, εκφράζονται όπως εκφράζονται;

Η απάντηση είναι απλή. Με την ευφορία που κυριάρχησε μετά την εισβολή, όταν τα δικά μας λάθη έκαμαν τους Τούρκους στρατιώτες να φαντάζονται σαν σωτήρες ή ελευθερωτές, οι Τουρκοκύπριοι άρχισαν σιγά-σιγά να νιώθουν ότι δεν ήταν το ίδιο μ'αυτούς, οι εξ Ανατολίας ορμώμενοι. Ακόμα, η ενσυνείδητη προσπάθεια της ντενκτασικής αντίληψης και της Τουρκίας να τους αποκυπριοποιήσει, να τους ταυτίσει με τους Τούρκους και να τους αποξενώσει πλήρως από τους Ελληνοκύπριους, Τούρκους και να τους αποξενώσει πλήρως από τους Ελληνοκύπριους, δεν τους είναι αποδεκτή και προκαλεί την έντονη αντίδρασή τους.

Νιώθουν ότι ναι μεν η Τουρκία τους εξασφάλισε κάποια ασφάλεια αλλά θέλουν να παραμείνουν Κύπριοι και όχι να "χαθούν" ή αφομοιωθούν, εκατό τόσες χιλιάδες, μέσα στα 65 εκατομμύρια της Τουρκίας. Δεν θέλουν να χάσουν την ιδιαιτερότητα τους, τα κυπριακά τους χαρακτηριστικά.

Η αρχική ευφορία της "σωτηρίας", έδωσε τη θέση της στον κίνδυνο της αφομοίωσης και το αποτέλεσμα, για μεγάλη μερίδα απ'αυτούς - όχι όλους ασφαλώς - ήταν να αναζητηθεί η εξουδετέρωση του κινδύνου της αφομοίωσης στον υπό διωγμό, καταπιεσμένο τους κυπριωτισμό και τα κοινά χαρακτηριστικά με τον Ελληνοκύπριο.

Δυστυχώς αυτές οι διεργασίες, δεν έχουν γίνει αντιληπτές από το μέσο Ελληνοκύπριο, που βλέπει μόνο Τούρκους, που καμιά δεν έχουν σχέση με την Κύπρο - αλήθεια, πόσοι από μας συνειδητοποιούμε ότι μοιράζονται με μας ένα φοβερά σημαντικό πράγμα, την πατρίδα - και απεργάζονται τον αφανισμό της.

Και λέμε "δυστυχώς", γιατί όχι μόνο συντηρείται έτσι η μισαλλοδοξία και η έλλειψη εμπιστοσύνης αλλά ακόμα γιατί δεν γίνεται κατανοητό ότι, οι Τουρκοκύπριοι αναμένουν από μας μια ουσιαστική προσέγγιση, με κοινούς στόχους για ενωμένη πατρίδα.

Δεν θα πρέπει να αναμένεται από τους Τουρκοκύπριους, να επαναστατήσουν εναντίον της Τουρκίας και των 35.000 πάνοπλων στρατιωτών της, που σταθμεύουν στα κατεχόμενα. Θα πρέπει να υπομνησθεί ότι, η Χούντα στην Ελλάδα δεν έπεσε με εξέγερση, ούτε στην Κύπρο το πραξικόπημα αναιρέθηκε με τη βία. Εκείνο που σε πρώτο στάδιο θα ανέμεναν από τον Ελληνοκύπριο οι Τουρκοκύπριοι, είναι την αναγνώριση ότι παλεύουν για τη συντήρηση του κυπριωτισμού και την πολιτική επιβίωση της κοινής πατρίδας. Οτιδήποτε άλλο θα μπορούσε να ακολουθήσει στη συνέχεια.

ΝΕΟΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
15.1.1998